

Norwegian Sports Car Rally 2019 – i år igjen!

Av: Torhild Andrea Engedal og Dag Morfelt, E-364, Old English White

Noen mennesker i MG-miljøet går muligens med tanker om at NSCR foregår fra torsdag til søndag andre helg i juni hvert år. Dette er feil. Selve løpet går jo da, men forberedelsene starter når neste års brosjyre mottas i postkassen; vanligvis i løpet av desember året før.

Det er overhodet ikke noe tema OM vi skal være med. I heimen forsikrer vi oss kun om at både sjåfør og passasjer allerede har satt av disse fire dagene i kalenderen.

Operasjonsavdelingen på Rikshospitalet og landets legemiddelgrossister må helt klart greie seg uten våre tjenester denne langhelgen hvert år.

I juni skjedde det igjen – for 26. året på rad. For vårt vedkommende var det løp nummer 12 av 13 mulige. 85 biler deltok med totalt 163 glade mennesker i setene. Turen gikk til Geilo, over Hardangervidda til Eidfjord, over Vikafjellet og til Balestrand. Vik i Sogn og Voss ble også besøkt på turen.

Kviknes Hotel i Balestrand med MGer og andre deltakende biler. (Foto: Roy Thorvaldsen)

Hva er da hemmeligheten bak et slikt arrangement som gjentas år etter år, med samme grad av suksess og utelukkende positive tilbakemeldinger? «Kontinuitet» og

«tradisjon» er nok helt sentrale stikkord. Vi som er glade i NSCR vet hva vi får, og det er mer enn nok å glede seg til.

De ansvarlige bak løpet, Roy Råge og Tove Rygh Johansen, har vært med i en årrekke og ivaretar tradisjonene. Når en nøkkelperson som Terje Alm gir seg, plukkes en ny leder, Roy Thorvaldsen, fra deltagernes rekke. Han er et «sikkert kort» som borger for fortsatt kvalitet, inkludert en passe dose med nytenkning. Ingen revolusjon forventes av noen, men fortsatt kjente elementer og mye hygge sammen.

Først var det Geilo og Dr. Holms: Ikke så spennende hotell kanskje, men svært hyggelig å treffe både gamle og nye entusiaster.

Ingen våger engang tanken på å sløyfe

kveldsmøtet med Roy Råge som nestor. Vi greier oss bare ikke uten hans historier. Flere enn en av oss har gjort lykke i selskapslivet med dem. Stor takk, kjære Roy!

Filmen fra fjorårets rally var lang, men sterk og god. Den gikk utenpå de fleste reality programmer vi ser på norsk TV.

Fredag bar det over Hardangervidda og ned Måbødalen til Eidfjord. Hardangerbrua, 1.080m lang og verdens 10. lengste hengebro, var imponerende, men lå øde. Hva blir kostnaden pr bil som passerer den, tro?

Helt spesiell nykommer i NSCR. (Foto: NMGDC)

Espelandsdalen var vakker, og du verden som vi speidet etter «*det gule, gamle huset som lå ute på et jorde på høyre side av veien*». Vi som er ærekjære og aldri kjører feil, lå våken hele natten før og tenkte på akkurat det huset!

Blue Magic i år også! (Foto: NMGDC)

Vikafjellet blir vi aldri lei av. Fergen Vangsnes – Dragsvik er kort og grei, men hva tenker egentlig turistene som venter på mellomstasjonen? Hella når minst 28 små, gamle MGER

kjør i land, snur brått og kjører om bord igjen. Forstå det den som kan. Kviknes Hotell i Balestrand er virkelig en perle – både dag og natt. Sørg for å oppleve den.

Balestrand by night. (Foto: Roy Thorvaldsen)

Neste dag var været helt utmerket. Selv uten Terje Alms «overnaturlige evner» var dette ordnet av komiteen på forhånd. Oppstigningen til Gaularfjellet var vakker, men helt på

grensen anstrengende for gamle menn og gamle biler. Utsiktsplattformen som balanserer på fjellkanten var ny, vakker og imponerende.

”Spagetti Gaularfjell.” (Foto: Arnfinn Langfeldt Rødland)

Da vi etterpå nøt gjestfriheten og «Sosekjøtet» på den lokale gården Eldalstunet, tenkte nok mange av oss på hvor mye pågangsmot, utholdenhet og vilje som skal til for å

holde slike gårder i hevd i generasjoner. All grunn til beundring og takknemlighet for gjestfrihet og god, lokal mat.

MG-mennesker i godt lag. (Foto: Rune Morten Røen)

Etter dette hadde komiteens overnaturlige evner forlatt oss, og vi måtte kapitulere i Vadheim (opp med kalesjen) og returnere i kraftig regnvær til basen, de fleste av oss via Høyanger.

Festmiddagen på lørdag er alltid et av høydepunktene. Godt vant som vi er, ønsker vi oss da «chambre séparée», servering ved bordene og meningsfylte taler. Ikke noe vanlig buffet den kvelden, nei. Det fikk vi da også denne gang.

Under middagen ble som vanlig føreren av NAF-bilen, Roger Øverli, tildelt en «bøtte» og velfortjent takk. Det var «*same procedure as last year*»: Han tar seg av bilene som

bryter sammen, vi tar oss av hans kone Reidun.

Takketalen fra Sissel Domaas imponerte og gledet mange; også oss som har en viss erfaring i talekunsten. Komiteens medlemmer med Tove i spissen fikk selvsagt sin velfortjente takk. Skulle bare mangle. Et enormt frivillig arbeid legges ned bak kulissene hvert eneste år. Vi deltagere vet dette og setter stor pris på hver eneste time.

Hjemturen da? Vi ble raskt spredd for alle vinder, men kan allikevel melde om 1 stk brent hull i stempel og 1 stk strømløs rød gammel TD. Leder av komiteen pluss nestor Roy Råge m/frue kom allikevel hjem i god behold. Blir du med neste år også Reidun?

På vei... (Foto: Ola Thygesen)

Er det da noe vi savner?

Vanskelig å komme på noe konkret, men når vi en sjelden gang snakker om dette, er det to ting som nevnes: Litt mer fokus på selve fundamentet for løpet, nemlig bilene, og et ønske om mer strukturert, valgfritt program enkelte kvelder. Quiz som samlende og sosial faktor kommer i den forbindelse ofte opp som forslag.

Til slutt et fromt ønske fra oss i Old English White: Vi MÅ ikke spise alle

måltider med de samme menneskene som i fjor og i forfjor og året før det. Enhver form for klikkdannelse må vi unngå. For at det sosiale utbyttet skal bli best mulig for både gamle og nye, bør og må vi ta aktiv kontakt med hverandre, og helst spise hvert eneste måltid med forskjellige mennesker i løpet av disse rallydagene.

Har du allerede satt av tid i juni 2020? Vi bare spør ...